

Аліса ГЕРМАН – юна українська художниця і письменниця. Народилася 19 вересня 2005 року в Павлограді на Дніпропетровщині. Практично одразу переїхала з батьками до Києва – за місцем їхньої праці.

З ранніх літ малює. 2012 року, відвідуючи заняття із живопису в Будинку дитячої та юнацької творчості Голосіївського району м. Києва, відкрила для себе й почала технічно опановувати петриківський розпис. У 2015–2016 роках продовжила навчання в галереї «Соборна»; одночасно займалася в майстерні народного декоративного розпису Олени Скицюк – видатної мисткині, продовжувачки творчої династії (доньки Марфи Тимченко), члена Національної спілки художників України, Національної спілки майстрів народного мистецтва, лауреатки премій імені Катерини Білокур, імені Сергія Колоса. Із 2017 року – учениця Школи петриківського розпису імені Марфи Тимченко, яка діє на базі галереї «Світлиця» Національного центру народної культури «Музей Івана Гончара».

Упродовж 2016–2018 років мала понад 10 персональних виставок робіт у техніці петриківського розпису в різних закладах м. Києва, брала участь у міжнародних виставках «The 19th Annual 2016 Peace Pals International Art

Exhibition and Awards», UKRANIAN ART WEEK «ТОПОЛОГІЯ СУЧАСНОГО МИСТЕЦТВА» та ін. 2016 року була внесена до Книги Рекордів України як наймолодша художниця петриківського розпису в рамках VIII Міжнародної «Виставки без кордонів» – Inshe ART «Весна Красна». Художні роботи дівчинки надруковані в міжнародних каталогах «New Fases in Art – 2017», «Child Art – 2017», «Folk Ukraine 575 художників – 2017», «New Fases in Art – 2018». Її ілюстрація «Найкраща школа» ввійшла до збірки патріотичної поезії «Україна починається з тебе» (2017).

Літературно-художня творчість – ще одне крило таланту Аліси Герман. Вона пише дитячі казки та оповідання, ілюструючи їх власними малюнками й періодично презентуючи вже доволі численній аудиторії своїх шанувальників та публікуючи в періодиці. Зокрема, оповідання «Бобри» побачило світ у газеті «Літературна Україна» (2017), казка «Котикові справи» вийшла в канадському Міжнародному літературному альманасі «Порт-Фоліо» (2018) тощо. Частим гостем юна авторка є на сторінках часопису літературно-меморіального музею імені М. Т. Рильського, де апробує своє перо в жанрі статті. Із цим музеєм тісно співпрацює і як учасниця організовуваних його співробітниками літературно-творчих акцій.

Аліса Герман – учасниця й переможниця багатьох міжнародних та всеукраїнських творчих конкурсів. Вона нагороджена відзнакою «За особливі досягнення. Дитина року – 2017» та «Дитина року – 2018» від Всеукраїнської премії «Диво Дитина» (2017, 2018), є лауреатом літературної премії імені Лесі Українки в номінації «Проза» конкурсу «У пошуках літературних талантів» (2017), переможницею літературного конкурсу «Я зміг» (2017), володаркою перших місць на ART Ukrainian Week (2018), Міжнародній Асамблеї Мистецтв (2018) тощо.

Багатогранну особистість Аліси Герман доповнюють ще її наполегливі захоплення спортом (виконала 3-й дорослий розряд із плавання), танцями у стилі брейк, хіп-хоп та в бальній програмі.

Пропонуємо читачам низку ілюстрованих оповідок молодшої авторки. Уже зараз можемо говорити, що її тексти позначені вмінням розгортати сюжет, гарно виписаними деталями, логічністю, добрим гумором, яскравими, вельми зримими персонажами.

ПЕТРИКІВСЬКИЙ КІТ

Уривки

Морквяні перегони

Хих-фих-хих! Я стрімголов мчу вперед... Утікаю... Бумсь! Ой, об щось вдарився... О-о-о-х! Через щось перестрибую... Це, я вам скажу, дуже важко робити із великою морквиною у зубах! Особливо, коли тебе можуть схопити... Прослизнув! Ось, нарешті усе! Захекався... Тихе затишне містечко... Щоб мене не застудили, треба моркву швиденько з'їсти, бо інакше її конфіскують...

Ви, звичайно, подумали, що я прудкий заєць або кролик? Десь у полі чи в лісі? Але це не так... Я звичайнісінький міський кіт, який живе у звичайної ха-

зайки. І біг я не через поле або ліс, а з кухні. І вкрав не сиру моркву, а варену... Річ у тому, що я дуже люблю варену моркву. Кажуть, у ній багато вітамінів!

Мур-няв! Нарешті я заштовхав усю морквицю в себе! Тепер я не здатен бігти і мені вже не треба ховатися...

Тепер можна і познайомитися! Мене звати кіт Філя. Я найгарніший кіт у всьому світі. Мене дуже любить моя маленька хазяйка. Я її пухнастий сірий улюбленець. Ви вже дізналися, хто я, тому подрімаю...

Але не склалося...

– ФІЛП!!! Щоб тебе!!! – почувся бабусин крик із кухні.

(ФІЛПОМ мене називають, коли я щось учиню).

– ФІЛП! Де ти, негіднику? Сховався! Навіщо ти вкрав морквину, вона ж на салат олів'є! Де ти? Я тебе все одно знайду! Ти під диваном? А ну, вилазь зі своєї схованки!

– Ой-йой-йой, це ж моя інша хазяйка... Бабуся! Вона хоч і стара-старезна, а бігає швидко! Д-у-у-уже швидко! Занадто швидко!

– Та вилазь, котику! Я не буду тебе сварити... – почувся «лагідний» голос старенької.

Я їй повірив, висунув сіру мордочку зі своєї схованки. Аж тут побачив у старенькій руці велику дерев'яну качалку для тіста.

Ой-йой! – тільки і встиг я зойкнути та знов заховався чимдалі від бабусі.

Ня-яв! – невдоволено нявкнув від розпачу.

«Знов треба буде переховуватися півдня», – подумав я, приліг якнайзручніше та задрімав у темряві свого укриття...

Кіт-капустянка та якась там «біологія»

Доброго ранку! Це знову я – Філя. Виявляється, я проспав під диваном увесь вечір та всю ніч...

Хочу вам розповісти, що зі мною трапилося сьогодні. Почну із самого початку.

Моя маленька хазяйка любить вирощувати різні рослини та доглядає за ними. Іноді вона носить їх до школи на якусь там «біологію». Насправді я не розумію, що це слово означає. Воно надто вже заплутане. Я декілька разів чув його від дівчинки.

Вона вже деякий час доглядала за капусточкою. І навіть більше, ніж за мною. Це мене трохи злило, бо я дуже люблю увагу. Але я знав, що дівчинка щось вирощує. Мабуть, щось дуже смачне. Тому не заважав цьому. Я твердо вирішив посмакувати капустою. Я взагалі полюбляв смакувати овочами і думав, що не завдам нікому ніякої шкоди своїм таким «овочевим бажанням».

Однак вийшло трохи інакше...

Моя хазяйка, коли розповідала цю історію своїм друзям, чомусь усе перебільшила. Я взагалі дуже скромний, сором'язливий та нешкідливий кіт.

Отож, слухайте. Записано зі слів хазяйки:

«Ця вся історія трапилась о сьомій ранку в кухні. Я пішла взяти свій біологічний "проект" для школи, який вирощувала вже три тижні поспіль. Сьогодні мала презентувати класу на уроці біології власноруч вирощену капусту із квіточками. Коли я ввійшла до кухні, мене охопив сильний жах через чиюсь (котячу!) поведінку, яка порушувала всі загальноприйняті норми...

Коли я посадила качанчик капусти, то через кілька днів на ньому з'явилися ніжні, салатого кольору листочки. Щодня я поливала молоденьку капустку та спостерігала, як вона росте. З кожним днем листки ставали темнішими, більшими, соковитішими. Я розмовляла з капусткою, просила, щоб вона швидше розквітала. Нарешті вона мене почула й розпустила жовті яскраві квіточки з маленькими пелюстками. Вони весело подивлялися у вікно, тягнучись до яскравого сонечка. Квіточки з'явилися якраз напередодні того дня, коли я мала віднести свій біологічний проект до школи. Я була дуже щаслива!

Те, що я побачила в кухні цього ранку, мене дуже вразило. Я загаласувала:

– Ой, лишенько!!! Що ж мені тепер робити? Що ж я понесу до школи?

Ви спитаєте в мене, що ж таке могло трапитися? Тоді слухайте далі.

Саме тоді, коли я заходила в кухню, я побачила, як у злій котячій пащеці стирчала чудова яскрава жовта квіточка капусти! Моєї капусти! Крім того, соковиті зелені листки були пошматовані, а ті, що залишилися на рослині, – усі зі слідами котячих зубів... Жах!

Виявляється, що за моїм проектом спостерігала не тільки я, а й мій пухнастий сирій котик Філя. Він уважно підслуховував мої розмови, стежив за моїми діями. Отже, вирішив, що біологічний “проект” уже готовий і можна його посмакувати...

Мій улюбленець сидів на підвіконні, дожовував капустяні листочки і був схожий на волохату товстеньку гусінь. Тоді в мене промайнула думка: “А чому б ні, якщо капусту я вже не презентую, можна і гусінь показати”...

Жив собі Філіп голодний,
Сирій кіт усепоглодний,
З’їв фіранку із вікна,
Глянь, капусти вже нема...
Все поїв – і знов голодний...

Мій кіт справді був схожий на гусінь-капустянку...

Я швиденько підготувала кота, вдягла на нього зелений повідець, щоб моя “гусінь” не зникла. Разом ми пішли до школи на біологію. Коли я розповіла свою історію в класі, усі однокласники та вчителька довго сміялися... І мені за відкриття нового виду гусені поставили 12 балів!..»

Отож я нарешті дізнався, що ж таке «біологія». А ви, я сподіваюся, зрозуміли, що моя хазяйка любить перебільшувати. Нічого страшного ж не трапилось, я лишень трохи посмакував капусткою...

Кіт, м’ясо та розділові знаки

У Вас, мабуть, склалося враження, що я їм самі овочі? Аж ніякий я не вегетаріанець! Я понад усе обожною посмакувати м’ясом! Це моя найулюбленіша страва! Це найсмачніше блюдо серед усіх!

Одного ранку я з’їв цілу порцію смачного м’яса. Але мені цього було замало. Я почав вередувати, кричати, галасувати. Але моя хазяйка не помічала цього. Вона збирала портфель у школу.

Отож, я вирішив якось звернути на себе увагу. Оскільки моя хазяйка саме складала книжки, то я помітив підручник «Українська мова». Це мене надихнуло написати їй плакат.

Я вже трохи був знайомий з українською абеткою (підслуховував, коли дівчинка готувалася до школи). Але, чесно кажучи, я знав абетку на рівні дошкільняти. Ще й не дуже розумного. Хоч я міг писати літери, навіть цілі слова, однак про розділові знаки я взагалі нічого не чув...

Я взяв великий ватман і написав таке:

ГОДУВАТИ М’ЯСОМ НЕ МОЖНА ВІДКЛАДАТИ ВІД КОТА

Задоволений, я показав свою писанину хазяйці.

Дівчинка подивилась на текст і здивувалася: «Дуже дивно! Чого це я маю не годувати свого кота? Він що, схуднути вирішив?..»

– Добре, ніякої їжі! – сказала вона мені.

Я дуже перелякався. Вирішив залізти в портфель, щоб поміркувати: «Чого це я залишуся без їжі? Що це таке?! Я ж зробив чудовий плакат?! Адже там усе написано!»

Поки я сидів і розмілював, моя хазяйка застібнула портфель та пішла зі мною в школу. Перший урок був якраз українська мова. На ньому діти вивчали розділові знаки, розповідали, як їх правильно використовувати.

Я висунув голову з портфеля і почав уважно слухати. Тоді й утямив, чому хазяйка не зрозуміла мого послання на плакаті.

Прийшовши додому, я швидко виправив помилки на плакаті:

ГОДУВАТИ М’ЯСОМ! НЕ МОЖНА ВІДКЛАДАТИ! ВІД КОТА

Написавши це, я показав плакат хазяйці. Вона уважно прочитала, посміхнулася, і я отримав велику смачненьку порцію поживного м’яса!

Ось як, не знаючи розділових знаків, ви можете залишитися без їжі!